

skulde afgive en Deklaration, om de vilde give Afkald paa det tydske undersaatlige Forhold og være Danske. Hvilke imidlertid disse i § 2 nævnte „særegne Omstændigheder“ ere, derom har man til Veiledning Udvalgsbetænkningen, og den gaar ud paa, at de Personer, der kunne opnaa denne Begunstigelse under særegne Omstændigheder, ere saadanne, som før den 16de November 1864, der er Datoen for Kræftatens Ratifikation, vare indtraadte i Militærtjeneste her i Landet, dernæst navnlig saadanne Personer, der efter Ratifikationen have meldt sig paa Sektion og ere gaaede i Krigstjeneste her, og endelig saadanne Personer, der før Ratifikationen have taget fast Ophold her i Riget og ere bleve boende her og derfor ikke have tænkt paa at afgive denne Erklæring. Der er mangfoldige Studerende og Andre, ogsaa Kvindepersoner, der henhøre under denne Kategori; men Betænkningen tilspør saa udtrykkeligt, at Personer, der ere fødte i Hertugdømmerne, og som ere indvandrede til Riget efter Udvejlingen af Ratifikationerne derimod formentlig kun undtagelsesvis kunne komme i Betragtning, naar de ikke have afgivet den fornødne Deklaration, og endnu mindre bør de Personer komme i Betragtning, der ere indvandrede efter den 16de November 1870, da den i Artikel 19 ommeldte Frist af 6 Aar udløb. Det ses altsaa udtrykkeligt af Betænkningen, at saadanne Personer, som det ærede Medlem nu anser for fuldt kvalificerede til at faae Gjemstedsbeviser, ikke ere saadanne, som efter Loven skulle have Afgang til at faae dette. Naar det ærede Medlem endvidere sagde, at efter hans Mening burde enhver Slesviger, der kom og meldte sig paa Sektionen her og vilde gaa i dansk Tjeneste, have Gjemstedsbevis, gaar han fuldstændig udenfor den Kategori, som er nævnt. Hvis Personen faar et Gjemstedsbevis, vil det være i fuldstændig Uoverensstemmelse med det Udvalgs Mening, hvoraf det ærede Medlem selv i sin Tid har været Medlem, og jeg frygter for, at heller ikke alle de, der komme og ønske at aftjene heres Værnepligt her i Landet — og dertil reducerer det sig — ville have en saa stærk Fordring paa Gjemstedsbevis, som maaste Andre kunne have, ligesom det ogsaa kunde have nogen Betænkning at meddele det ligeoverfor Forholdet til den Nabomagt, som vi dog ikke kunne lade være at tage Hensyn til. Jeg ønsker ikke at udtale mig nærmere derom. Naar det ærede Medlem berørte et andet Punkt, hvor han mente, at Forholdet for Danmark var særlig ugunstigt, idet nemlig Danske, som begive sig til Hertugdømmerne, ikke kunne faae Ophold der, undtagen de medbringe Gjemstedsbevis, hvorimod Foll fra Slesvig kunne indvandre til Danmark og erhverve Forsørgelsesret, naar de have været her i 5 Aar, og naar det ærede Medlem mente, at det var en Sag af saameget større Betydning, som en overveiende Del af de Tjeneste-

folk og Arbejdere, som man havde i den Del af Landet, hvor han er bosat, vare saadanne indvandrede Slesvigere, tror jeg, at det ærede Medlem har svævet i en Bidsfarelse. Reglen for Fremmedes Forsørgelse her i Landet er nemlig den, at i Almindelighed er 5 Aars Ophold her tilstrækkeligt til at etablere en saadan Forsørgelsesret. Men fra denne Regel bestaar der en Undtagelse efter Plakaten af 9de Januar 1830 § 5 med Hensyn til Indvaanerne af Slesvig og Holsten. Der er nemlig Forholdet det, at der behøves 15 Aars Ophold her i Riget, og samtidig gjælder naturligvis den samme Regel for danske Undersaatte; der behøves 15 Aars Ophold paa det paagjældende Sted for at opnaa Forsørgelsesret, og denne Bestemmelse er udtrykkelig uderørt af Fredstraktaten af 1866. Det maa altsaa bero paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem kunde mene, at denne Bestemmelse om, at Slesvigere, der ere indvandrede her, kunde erhverve Forsørgelsesret efter 5 Aars Ophold her, skulde være meget bebyrdende for Egnen derovre. Det maa bero paa en Misforstaaelse, naar han siger det. Forholdet er, at de ikke erhverve nogen Forsørgelsesret før efter et Ophold af 15 Aar.

**Finantsministeren (Estrup):** Jeg tror, at det ærede 4de Medlem fra 6te Krebs W. Petersen har fuldstændig Ret i, at den betydelige Forandring i Lødblogvingningen, som vort sydlige Naboland staar i Begreb med at indføre, sandsynligvis ikke vil blive uden Virkning paa vore Produktions- og Omsætningsforhold, og at det vel er muligt, at det vil foranledige eller maa foranledige os til ogsaa at foretage Forandring i vor Lødblogvingning. Forsaavidt er jeg enig med det ærede Medlem; men naar det ærede Medlem mente, at der vilde være tilstrækkelig Anledning til allerede nu gennem en Kommission eller paa lignende Maade at undersøge disse Forhold, for derefter at fremkomme med Forslag for Rigsdagen, er jeg ikke enig med det ærede Medlem. Jeg tror, at det vil være nødvendigt, at man venter, at man samler Erfaring, før man fremkommer med flige Forslag. Jeg tror, det vil være fuldkomment tilstrækkeligt i Dieblisset og den nærmeste Tid, at man med fuld Opmærksomhed følger Udvejlingen saavel i det sydlige Naboland i Genhold til „den nye Lødblogvingning som dens Indflydelse særligt paa vore Forhold, for derefter at tage under Overveelse, om og hvilke Foranstaltninger det maatte medføre hos os. — Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (André) udtalte igaar en Sandhed, som jeg tror er temmelig almindelig anerkjendt, nemlig den, at man i Statshusholdningen saavel som i enhver privat Husholdning maa indrette sig paa i de gode Aar at gjøre økonomisk Fremgang og i de onde Aar med. Deri er vist Alle